

2. Akademija DYA

Ustanovitelj Opus Dei –
življenjepis sv. Jožefmarija
Escrivája.

1. Jul. 2018

↗ Nazaj na kazalo

Decembra je Jožefmarija v nov zvezek *Zapiskov* kot prvo zabeležil sledečo novico: ***Najprej naj povem, da je bil blagoslovljen Dom angela varuha. Na praznik Brezmadežne smo na ta način nepričakovano počastili našo Mater [...]. S***

kakšnim navdušenjem naši fantje pripravljajo hišo!^[1]__

Dne 30. decembra pa s skrito radostjo zapiše: ***To je prva katarina, ki jo pišem v pisarni Akademije »DYA«, ki je naš Dom angela varuha.***^[2]__

Končno je imel tako težko pričakovano akademijo, ki ji je dal ime DYA («Dios y Audacia», Bog in drznost) – ime, ki ga je pred časom predvidel za prvo založbo, ki bi jo ustanovili, vendar ga je prehitela akademija. To ime je poleg tega sovpadalo z začetnicami besed «Derecho y Arquitectura» (DYA, pravo in arhitektura), kar sta bila predmeta, ki naj bi ju tam poučevali. Jožefmarija je izrisal skico kovinske plošče, ki so jo nato pritrdili na vrata. Isidoro pa jo je dal uliti v neki delavnici v Málaga.^[3]__

Stanovanje na Ulici Luchana 33, kjer je imela prostore akademija, je štelo le nekaj sob. Vseeno pa je bil to

kulturni center, v katerem so študentje imeli učne ure in poslušali predavanja. Dejansko je bilo to nekaj več kot akademski center, to je bil kraj krščanskega izobraževanja za mlade študente, ki so lahko prihajali tudi na pogovor ali vodenje k duhovniku. Jožefmarija je stremel k temu, da bi vse to delovalo kakor domače ognjišče, kar je ubesedil takole: ***Za fante sv. Rafaela akademija ni akademija. Je njihov dom.***^[4]

Že vnaprej je tudi zapisal: ***V akademijah naj se v obliki knjižnice uredi dobra, čim udobnejša študijska soba za fante svetega Rafaela.***^[5] A dobronamerni pridevek o udobnosti ni imel s tistim stanovanjem prav nikakršne zveze. To, čemur so z zanosom rekli študijska soba, je bila precej neprikupna in tesna izba, katere edini okras je bila uokvirjena podobica Device Marije iz

Katekizma. Pisarna, v kateri je imel pogovore duhovnik, je bila še manjša. Če se je s čim lahko ponašala, je bila to skrajna skromnost. Na mizi je bila lobanja, na steni pa črn lesen križ brez križanega. Če ga je kak radovednež vprašal o pomenu tistega golega križa, je imel duhovnik povod, da mu reče: ***Čaka na Križanega, ki mu manjka. In ta Križani moraš biti ti.***^[6]

Ko se je pozno popoldne vračal po spovedovanju, obiskovanju bolnikov ali po učnih urah, so bili pisarna in drugi prostori polni študentov. Kljub občutku zgaranosti se je premagal; zatekel se je v kuhinjo in se pripravil na zaupen pogovor z mladimi ali na spovedovanje. Vrsta spokornikov je bila tako dolga, da je tisto kuhinjo v šali primerjal s pravo katedralo.^[7]

Komaj so premagali eno finančno zapreko, so se znašli pred drugo. Z

vsoto, ki so jo nabrali s skromnimi prispevki tistih, ki so obiskovali akademijo, so le stežka pokrili mesečno najemnino, se spominja Lázaro, kipar. Nakup preproste stenske ure je povzročil celo verigo drobnih stisk. Trikrat so bili tik pred tem, da jo kupijo. Trikrat je vmes prišlo nekaj nujnejšega. Nazadnje mu jo je podarila grofica de Humanes in jih pri tem opozorila, naj je vendar ne pojedó.^[8] Res je, da so pred tem izdelali proračun, a kakšna korist je bila od tega, če prihodkov ni bilo? Skromno vsoto, ki so jo na začetku shranili za vsak slučaj, je odnesla državna pristojbina za odprtje tega izobraževalnega centra.^[9] Glavno za Jožefmarija je bilo to, da je že imel orodje za svoje apostolsko delo in dom, kjer je lahko živel »družinsko življenje« s člani Dela. Se pravi kraj, kjer so se lahko zbirali na srečanjih in kjer so njegovi sinovi lahko prejeli izobraževanje v

obliki predavanj, govorov ali pogovorov z duhovnikom.

Mesec dni po najemu stanovanja na Ulici Luchana, ko so ravno končali z urejanjem prostorov, se je zgodilo nekaj, kar je navzoče osupnilo. Bilo je 5. januarja 1934, na predvečer Gospodovega razglasenja. »Oče,« pripoveduje Ricardo F. Vallespín, »je majhni skupini njegovih sinov, ki smo bili tam zbrani, dejal, da moramo na začetku akademskega leta 1934/1935, oktobra 1934, imeti urejen študentski dom v večji hiši, kjer bi nekateri od nas lahko živeli, in tako bi bilo možno imeti kapelo z Gospodom v tabernaklju.«^[10] To je bil edini način, da spoznajo in usvojijo duha Dela, preko sobivanja z očetom, tako da slišijo razlago z njegovih lastnih ustnic in se v načinu obnašanja zgledujejo po njem.

(Videti je, da si vsi niso bili edini glede optimističnega gesla, ki je bilo

vodilo tiste hiše – »Bog in drznost« –, sodeč po tem, kar ustanovitelj pripoveduje o enem izmed svojih duhovnikov: ***Takoj po otvoritvi Doma angela varuha mi je eden od mojih bratov duhovnikov – ves zaskrbljen – že svetoval, naj ga zaprem, češ da je to polom. V resnici (ne bom pripovedoval o poteku) pa ga nisem zaprl in to je bil popoln, nepričakovan uspeh.***^[11]

Komaj je akademija zaživela, ko so bile težave še nerazrešene, je nepotrpežljiva želja po prostornejši hiši Jožefmarija gnala naprej. Pravzaprav to ni bil nemir, temveč poslušnost vzgibom božje nujnosti: ***Naglica. To ni naglica. Priganja nas Jezus.***^[12] Dejansko je bilo čutiti, kako ga Gospod spodbuja in podpira ta podvig. Niso še minili trije dnevi, ko mu je neka dobrodelna duša izročila precej zajeten prispevek, ki ga je ustanovitelj shranil za novi center, ki ga je nameraval odpreti,

kot je zapisal na svoj rojstni dan, 9. januarja 1934.^[13]

* * *

Vsakokrat, ko se je kaplan približal tistim rešetkam, da bi obhajal redovnice v Samostanu sv. Elizabete, ga je spreletel spomin na božji izrek: ***Ljubezen so dejanja, ne pa lepe misli. (In vendar, se je skrušen spraševal, kako mlačno je to moje življenje! Kako sem beden! Doklej, Jezus, doklej?)***^[14] Tisti izrek je bil ostroga, ki ga je pri uresničevanju njegovih apostolskih načrtov poganjala v galop, ga iz stanovanja Martínez Campos privedla na Ulico Luchana in mu takoj po otvoritvi akademije dala misliti na načrt večjega obsega.

Ko so se »Jožefmarijevi fantje« – kot je Santiago pravil mladim, ki jih je njegov brat zbiral v stanovanju na Ulici Martínez Campos – preselili v akademijo, so se Escrivájevi začeli

zavedati, da si duhovnik ureja nov dom. In njegov brat, preprosta duša brez kakršnegakoli predsodka, ga je na to večkrat spomnil:

Vsak dan, ko sem odhajal iz stanovanja svoje matere, je povedal mnogo let pozneje, je stopil k meni moj brat Santiago, segel z roko v moje žepe in me vprašal: Kaj boš pa danes odnesel v svoje gnezdo?^[15]___

Stanovanje gospe Dolores je premoglo pohištvo, opremo in kakovostne predmete, ki so preživeli dolgotrajno romanje od Barbastra do Madrida, glede finančne preskrbljenosti pa ni bil položaj prav nič boljši kot v Domu angela varuha. Obe hiši sta se vzdrževali po čudežu.^[16] V tistem času je Jožefmarijeva sestra Carmen začela izkoriščati znanje, ki ga je pridobila na učiteljski šoli v Logroñu.^[17] Escrivájevi so težave še predobro prenašali in

njihovo zaupanje v božjo previdnost je bilo veliko.^[18]_____

Odločen olajšati breme, ki je pritiskalo na družino, je Jožefmarija pomislil, da bi lahko najemnico za stanovanje Martínez Campos prihranili, če bi šli živet v hišo, predvideno za kaplana Sv. Elizabete. Posvetoval se je s škofijskim vikarjem in dali so mu dovoljenje za oddajo vloge na Upravnem ministrstvu, kateri je bilo priloženo pismo sestre Marie del Sagrario, predstojnice samostana. Prosilec je zapisal: da vrši službo kaplana, ***ne da bi prejemal kakršnokoli uradno plačilo***, in prosi za dovoljenje, da ***se kot kaplan nastani v hiši, ki je v Samostanu določena za tistega, ki to službo opravlja.***^[19]_____ Datum na vlogi je 26. januar 1934; preden jo je poslal in potem ko je o zadevi razmislil v božji navzočnosti, je uvidel, da je ta korak primeren za to, da pridobi uradno imenovanje in

hkrati ustali svoj cerkvenopravni položaj v Madridu.^[20]

Pet dni zatem je prejel obvestilo: »Po pregledu vaše vloge s prošnjo, da se vam podeli pravica do stanovanja zaradi trenutnega opravljanja službe kaplana pri častitih sestrah avguštinkah v Samostanu sv. Elizabete, ter pozitivnega mnenja s strani omenjene skupnosti, je ta Zavod odločil, da prošnji ugotovi.« Odgovor je zaobšel kakršnokoli omembo imenovanja.^[21] Toda rektorju Sv. Elizabete, čigar mnenje ni bilo vzeto v obzir, ni bila ta pobuda kaplana in redovnic prav nič povšeči, še manj pa poznejša odločitev civilnih oblasti. Zavaljo vsega tega in v izogib nevšečnostim se je Jožefmarija odločil, da se zaenkrat ne vseli v stanovanje pri Sv. Elizabeti. Bolj kot na to, kaj bi si lahko mislil rektor, je pri tem upošteval druge razloge, ki jih

urejeno in natančno povzema v svojih Katarinah:

Razlogi? 1) Ker moji domači tam ne morejo živeti, če tam ne živim tudi sam. 2) Ker ni dobro, da živim v samostanu, saj se tako še bolj navezujem na svoje, medtem ko vzdihujem po večji prostosti. 3) Ker Jezus za naslednje akademsko leto hoče internat: in jaz moram živeti tam.^[22]___

V tistem času je Santiago že obiskal »гнездо« na Ulici Luchana, gospa Dolores in Carmen pa sta hitro zaslutili, kaj se je skrivalo za fasado akademije in za apostolatom gospoda Jožefmarija,^[23]___ ki ni mogel drugega, kot da družino nekaj časa pusti v negotovosti, potem ko jim je že naznanil pozitiven odgovor Upravnega ministrstva. Pri Escrivájevih doma so se pripravljali na selitev in se spraševali, kdaj se bodo vselili v stanovanje ob Sv.

Elizabeti. Duhovnik pa je odlašal. Izmikal se je z nejasnimi izgovori. Te teme ni želel načeti. Niti besedice ni črhnil.

Čemu ta odpor do tega, da bi izkoristil priložnost za znaten prihranek najemnine? Zakaj že enkrat ne gredo živet k Sv. Elizabeti? Naveličani nejasnih in nezadovoljivih odgovorov so se družinski člani 10. februarja sestali na plenarnem zborovanju in se brez ovinkarjenja resno lotili zadeve. S kakšnim namenom smo v Madridu, kjer živimo tako slabo? so ga spraševali. Duhovnik pa je zadržal pritisk vprašanja in medtem ko je v tišini krotil vihar, je v svoji notranjosti govoril Gospodu: ***Ti že veš, zakaj sem tukaj.***^[24]—

Ustanovitelj je namreč razmišljal o razlogih, ki jih je pred nekaj dnevi urejeno in dosledno zapisal v Katarinah.

Na razgovorih z generalnim vikarjem ga je Jožefmarija natančno obveščal o dejavnostih krščanskega izobraževanja, ki so potekale v Akademiji DYA: predavanja, kratki tečaji o veri, učne ure latinščine, cikel o apologetiki ... pa študijski krožki, spovedovanje in izobraževalni govori.^[25] Meseca marca, potem ko so mu redemptoristi odstopili neko kapelo, je začel voditi duhovne obnove. Enkrat mesečno, ob nedeljah zjutraj, se je tam zbiralo dvajset ali trideset fantov na obnovi, ki se je končala sredi popoldneva.^[26]

Še naprej so imeli nedeljski verouk v šoli Arroyo in obiskovali bolnike ali pa so se pridružili uram verouka, ki so že bile organizirane po drugih mestnih predelih. Ta dela usmiljenja niso bila brez tveganj, kot je razvidno iz tega, kar so prestali Manolo Sainz

de los Terreros in njegovi spremljevalci. Neko nedeljo po končanem verouku je šel on in še štirje ali pet drugih študentov obiskat uboge v naselju Vallecas. Nenadoma se je nanje vrglo kakšnih dvajset posameznikov. Manolo je dobil toliko udarcev in brc v glavo, da so ga napadalci imeli že za mrtvega. Enaka usoda je doletela preostale. Eden izmed njih, Álvaro del Portillo, je ves okrvavljen in s prebito glavo uspel hudo ranjen pobegniti.^[27]_____

Novice o apostolatu in dejavnostih Akademije DYA so se naglo razširile po študentskih in cerkvenih krogih v Madridu. Gorečnost kaplana Sv. Elizabete in njegov novi način za osredotočenje krščanskega življenja z zahtevami svetosti za vse ljudi si je polagoma utiral pot. Jožefmarija pa je z veseljem opazal tudi to, da je pri njegovih pogovorih z vikarjem ta že ponavljal kot svoje nekatere ideje, ki so izhajale iz duha Dela:

V ponedeljek sem bil pri g. vikarju. K njemu sem šel zaradi neke zadeve v zvezi s Samostanom sv. Elizabete. Govorila sva o marsičem, o našem apostolatu, o fantih ... G. Morán si je vzel kar precej časa in je povsem spremenjen: prej je pritiskal name, naj se lotim profesure; sedaj mi pravi: Ne potrebujemo duhovnikov-učiteljev niti duhovnikov-profesorjev, ampak duhovnike, ki bodo vzgajali učitelje in profesorje.^[28]___

Nekaj dni po tem obisku, 1. marca, je imel priložnost pokramljati s škofom v Cuenci, tistim, ki je gospe Dolores obljubljal mesto kanonika za njenega sina. Moral mu je nekako pojasniti, zakaj je zavrnil tako prijazno ponudbo za cerkveno službo. V glavnih potezah mu je torej spregovoril o Delu.^[29]___ Tedaj je škof doumel, k čemu stremi Jožefmarijevo apostolsko prizadevanje, in mu izrazil svojo pripravljenost, da mu v Cuenci pod zelo ugodnimi pogoji

omogoči tiskanje knjižice z duhovnimi mislimi, ki bi bile mladim v akademiji v pomoč pri meditaciji. Na to namiguje v pismu gospodu vikarju z dne 26. aprila:

V tej hiši patrov redemptoristov, pravi v enem izmed odstavkov, načrtujem še eno duhovno obnovo na prvo nedeljo v maju in z božjo pomočjo upam, da bo obrodila sadove, saj so se mladi študentje zelo dobro odzvali s svojo navzočnostjo na prejšnjih obnovah.

Prepričan sem, da Gospod blagoslavlja te mlade, ki vodijo akademijo, v kateri lahko najdemo obilo priložnosti za naš duhovniški apostolat med izobraženci in tudi za izpolnitev jasne božje Volje zame, ki je v tem, da »se skrijem in izginem« [...].

Iz finančnih razlogov in z dovoljenjem škofa v Cuenci je v tisku knjižica – kasneje bo izdanih še več

podobnih –, in sicer v »Moderni tiskarni«, nekdanji »Semeniški tiskarni« tamkajšnje prestolnice (Cuenca).^[30]_____

Kot protiutež so se po Madridu širile tudi nejasne in izkrivljene novice o dogajanju v akademiji. To je duhovnik odkril nekega majskega dne pri obnovitvi svojih dovoljenj za duhovniško službovanje. Šel je h gospodu Moránu, ki je po internem telefonu škofijskega urada prav prijazno naročil, naj zanj poskrbijo. Ko se je približal sprejemnemu okencu v pisarni, je Jožefmarija slišal, kako je nekdo iz kurije rekel nekemu drugemu uradniku: ***Ta je tisti, ki ima neko apostolsko sekto.*** Povsem mirno je stopil k okencu in zgovornežu rekel:

– Poslušajte, boste jezni, če vam nekaj povem?

Ta je nekoliko zmeden obstal in gledal vanj; Jožefmarija mu je smehljajoč se dejal:

– Ali res ne boste jezni?

– Ne, zakaj?

– Torej, glejte: niti sekta niti apostolska.

Oni za okencem pa:

– Kaj pa veste, ali sem govoril o vas?

– To prav dobro vem.

– Torej, kdor slabo vest ima, se sam izda, mu nesramno odvrne uradnik za okencem.

Nato sem mu, še vedno prijazno in z nasmehom, povedal, da je o vsem, kar delam, g. vikar zelo dobro obveščen. In dobri G. C. mi je dejal (ušlo mu je, ker je bil zmeden), da so zaradi Dela proti meni vložili več obtožb. Omenjal je neko pismo ... in

burleskne izmišljotine o lobanji in o križu v pisarni.^[31]

Kmalu po pripetljaju ob okencu je v ponedeljek, 28. maja, ob prihodu domov našel dopis s škofije z naročilom, naj se oglasi pri gospodu Moránu. Kakšno je bilo ozadje tega sestanka, ni bilo prav nič težko uganiti. Naslednji dan je šel na vikariat in ob povratku domov takole povzel vsebino pogovora:

G. vikar me je sprejel zelo prijazno. Velel mi je sestti (kdor pogosto obiskuje vikariat, dobro ve, kaj to pomeni) in mi rekel: »Povejte mi, kaj je ta Akademija DYA.« Prosto sem se razgovoril. S priprtimi očmi je g. Morán poslušal in kimajoče pritrjeval. Skratka, rekel sem mu: 1) Da me je s tem vprašanjem zelo razveselil. Da sem v svojih pismih (pišem mu kar pogosto) namenoma omenjal nekatere zadeve, da bi me on po tem povprašal. 2) Povzel sem

zunanjo zgodovino od 2. oktobra 1928 dalje. 3) Omenil sem mu, da smo šli na Ulico Luchana vedoč, da tam živi neki njegov – vikarjev – dober prijatelj, saj nismo imeli česa skrivati. 4) Spregovoril sem o svojih sinovih duhovnikih in pohvalil tiste, ki jih on pozna, kot mora storiti oče. 5) Rekel mi je, naj poleti nadaljujem z duhovnimi obnovami. 6) Rekel mi je še, da že ima dovoljenje za izdajo knjige »Sveti rožni venec«. In 7) – zdaj sledi najboljšo – prosil me je (kot da v Madridu ne bi bilo teologov in ustreznih združenj), naj mu pripravim načrt verskega izobraževanja za študente.^[32]

Ob odhodu iz škofijskega poslopja je pel hvalo vsem angelom nebeškega zbora zaradi te priložnosti, da se je mogel prosto razgovoriti. Po nasvetu svojega spovednika je predstavil zgolj »zunanjo zgodovino« Dela. Intimna plat, porajanje duhovnega bitja, je bila zasebna stvar njegove

duše. In razmišljujoč sam pri sebi je nadaljeval:

Zdaj pa še par besed: Smo tajna družba? Nikakor. Kaj bi rekli o noseči ženi, ki bi hotela v civilno in v župnijsko matično knjigo vpisati svojega še nerojenega otroka? ... In kaj, če bi ga poskusila vpisati kot študenta na univerzo? Gospa, bi ji rekli, počakajte, da pride na svet, da zraste in se razvije ... Dobro, torej: v naročju Katoliške cerkve je neko nerojeno bitje, ki pa ima lastno življenje in aktivnosti, tako kot otrok v telesu svoje matere ... Le počasi, bo že prišel čas, ko ga bomo vpisali, ko bomo zaprosili za ustrezne odobritve. Medtem pa bom cerkveno oblast stalno obveščal o vseh naših zunanjih dejavnostih – tako sem ravnal doslej –, ne da bi se pre naglil s papirji, za katere bo že še prišel čas. Tako mi svetujeta p. Sánchez in g. Pedro Poveda, pa tudi – dodajam sam – zdrava pamet.^[33]

Nato z veliko mero zdrave pameti in nadnaravnega čuta pravi:

Menda nas vidijo. Menda se zavedajo. Prav. Dobro. Je mar mogoče, kadar gori ogenj, preprečiti dim, toploto in svetlobo? Torej tudi sedaj, ko obstaja Delo, ne bomo mogli preprečiti dima obrekovanja ali govoric, niti toplote naših apostolskih dejavnosti, niti luči božje ljubezni, ki se kaže v našem zgledu in naši besedi.^[34]

Zdaj je počasi že postajalo jasno, kaj je pomenilo ***skriti se in izginiti***, in kako visoko ceno bo treba plačati za to božansko, Delu pripisano geslo.

↗ *Naslednje poglavje*

↗ *Nazaj na kazalo*

.....

[1] *Zapiski*, št. 1083. Z izjemo prvih dveh hiš v Madridu in še ene v Burgosu (1938) ni nobenega centralni hiše Dela poimenoval z imenom kakšnega svetnika. Prim. *prav tam*, op. 834 in št. 1106.

[2] *Prav tam*, št. 1094.

[3] V pismu, datiranem v Málaga, 13. januarja 1934, piše Jožefmariju: »Plošča za akademijo je že izdelana; izgleda kar dobro in je natančna kopija tvoje skice« (Pismo Isidora Zorzana ustanovitelju, 13. 1. 1934. Izvirnik v: AGP, IZL, D-1213, št. 45).

Prva korporativna dejavnost, pravi ustanovitelj, je bila akademija, ki smo ji rekli DYA – Pravo in arhitektura –, ker smo tam poučevali ta dva predmeta; toda za nas je to pomenilo Bog in drznost (Meditacijaz dne 19. 3. 1975).

Geslo ***Bog in drznost!*** se prvič pojavil v neki katarini z dne 27. 3. 1931: ***Naši božji možje in žene naj se v apostolatu delovanja držijo gesla: Bog in drznost!*** (*Zapiski*, št. 186; prim. *prav tam*, št. 190 in 224).

[4] *Zapiski*, št. 989.

[5] *Prav tam*, št. 1071.

[6] *Prav tam*, št. 1102 (5. 1. 1934).

O lesenem križu: José Ramón Herrero Fontana, AGP, RHF, T-05834, str. 3.

[7] Prim. Álvaro del Portillo, PR, str. 464; in Ricardo Fernández Vallespín, AGP, RHF, T-00162, str. 10.

[8] Prim. Álvaro del Portillo, *Sum.* 304; tudi AGP, P0 VII-1955, str. 44; AGP, P03 1979.

Nekaj mesecev so morali za kritje najemnine zbirati denar od ljudi, ki

so tja zahajali (prim. Jenaro Lázaro, AGP, RHF, T-00310, str. 2).

^[9] Prim. Álvaro del Portillo, *Sum.* 302. Kot pričuje Ricardo Fernández Vallespín (AGP, RHF, T-00162, str. 14), so se težave in stiske občasno izmenjevale z dogodki, v katerih je bil izreden poseg božje previdnosti očiten. Enega od teh primerov podrobno opisuje Juan Jiménez Vargas. Bili so brez potrebnega denarja za plačilo računa za elektriko. Ko je naslednjega jutra Jožefmarija pregledoval stare papirje v svoji sobi pri Sv. Elizabeti, je raztrgal neko staro prazno ovojnico in jo vrgel v smeti. Pri tem pa se mu je zazdelo, da je bilo nekaj v njej: bankovec za petindvajset pezet, ravno malo več od zneska, ki ga je bilo treba plačati (prim. Juan Jiménez Vargas, AGP, RHF, T-04152/1, str. 26).

[10] Ricardo Fernández Vallespín, AGP, RHF, T-00162, str. 12.

[11] *Zapiski*, št. 1753.

[12] *Prav tam*.

[13] *Prav tam*, št. 1109. Kot posrednika je 7. januarja postavil sv. Jožefa: ***Če nam moj oče in gospod sv. Jožef [...] uredi otvoritev tega doma, bo drugi, ki ga bomo odprli na zemlji, imenovan Dom sv. Jožefa*** (*prav tam*, št. 1106).

[14] *Prav tam*, št. 1120.

[15] *Meditacija* z dne 19. 3. 1975.

[16] *Zapiski*, št. 1091.

[17] *Prav tam*.

[18] *Prav tam*, št. 1063.

[19] *Vloga, poslana ministru za delo, z dne 26. 1. 1934*. Izvirnik v: *Archivo General del Patrimonio Nacional*

(Palacio Real) – Patronatos Reales – Santa Isabel, Expediente de don Josemaría, Caja 182/21.

Pismo predstojnice samostana ministru za delo, z dne 28. 1. 1934. Izvirnik v: Archivo General del Patrimonio Nacional (Palacio Real) – Patronatos Reales – Santa Isabel, Expediente de don Josemaría, Caja 182/21.

Nekdanji kraljevi zavodi so spadali pod Splošni direktorat za dobrodelnost. V času 2. španske republike je bil ta Splošni direktorat v različnih obdobjih del Ministrstva za delo, Upravnega ministrstva in Ministrstva za javno izobraževanje.

^[20] *Zapiski, št. 1125.*

^[21] *»Upravno ministrstvo«, 31. 1. 1934. Izvirnik v: Archivo General del Patrimonio Nacional (Palacio Real) – Patronatos Reales – Santa Isabel,*

Expediente de don Josemaría, Caja 182/21.

[22] Sodeč po njegovem zapisu s 3. februarja v zvezi s tem stanovanjskim vprašanjem je menil, da je storil korak naprej glede »stabilnosti« v Madridu; vendar se za selitev ni odločil, in sicer zaradi omenjenih razlogov, predvsem pa zaradi zadnjega, ki ga omenja: zaradi upanja, da bo kmalu živel v centru Dela z Gospodom v tabernaklju: ***Upam namreč, da bo On prišel in živel s svojimi otroki – božji otroci smo – v Domu angela varuha, za božič '34; in le komu bi prišlo na misel, da bo tam Jezus (že si ogledujemo cene za dobro zakladnico, za ta tabernakelj), mene pa ne bi bilo? (Zapiski, št. 1128).***

[23] *Prav tam*, št. 1124 (27. 1. 1934).

[24] *Prav tam*, št. 1133 (11. 2. 1934).

[25] O svojem pogovoru z g.

Franciscom Moránom z dne 26.

januarja 1934 pripoveduje: ***S sveto***

predrznostjo sem izkoristil

priložnost, da g. Moránu pred oči

postavim dva svoja b[rata].

duhovnika. – Pri razgovoru je bilo

najbolj zanimivo to, da je ob moji

omembi »akademije g. Zorzana«,

kjer nadaljujem s svojim delom

med mladimi študenti, dejal: Kako

to, da nimate tečajev o veri za

izobražence? In obžaloval je, ker

bi oni že takrat lahko v »Biltenu«

in na posebnih letakih (enega mi je

izročil) objavili novico o tečajih na

Ulici Luchana 33. Ta »Luchana 33«

mu je očitno zvenela znano ..., še

preden sem mu zanjo povedal jaz.

Dogovorila sva se, da mu pošljem

poročilo o profesorjih in

študentih; in pustil mi je svobodo,

da zadevo organiziram, kakor

hočem (prav tam, št. 1126).

[26] Okrog 22. marca veselo zapiše: ***V nedeljo smo imeli prvi dan obnove v D. To me veseli*** (prav tam, št. 1167). Duhovne obnove so imeli v kapeli bratov redemptoristov na Ulici Manuel Silvela (prim. José Ramón Herrero Fontana, AGP, RHF, T-05834, str. 3); obsegale so tri ali štiri meditacije, ki jih je vodil Jožefmarija, križev pot, sveti rožni venec, duhovno branje, obisk Najsvetejšega in spraševanje vesti (prim. Ricardo Fernández Vallespín, AGP, RHF, T-00162, str. 13).

Med tovrstnimi dejavnostmi, ki so se odvijale v Akademiji DYA, ustanovitelj leta 1934 navaja nekatere, ki so bile mesečne, druge so bile organizirane tedensko ali pa posebej za vsak dan v tednu. Iz tega razberemo, da je poučeval tudi latinščino in da je imel redno ne enega, ampak več izobraževalnih govorov za fante svetega Rafaela,

enako pa velja za mesečne obnove (prim. *Zapiski*, št. 1798).

[27] Tistikrat, pripoveduje Á. del Portillo, ki v tistem času ni hodil v Akademijo DYA, ga je napadla skupina 15 ali 20 oseb. Prebili so mu glavo, ko so ga brutalno udarili s francoskim ključem, in njegovo stanje je bilo več mesecev zelo kritično. Ranjen in okrvavljen si je rešil življenje tako, da se je pognal na metro in uspel stopiti na vlak, ki je ravno v tistem trenutku odpeljal (prim. *Zapiski*, št. 1131 in op. 851).

[28] *Prav tam*, št. 1140.

[29] Prim. *prav tam*, št. 1146.

[30] *P 48*, 26. 4. 1934.

[31] *Zapiski*, št. 1187, 1188.

[32] *Prav tam*, št. 1191.

[33] *Prav tam*, št. 1192.

^[34] *Prav tam*, št. 1193.

Andrés Vázquez de Prada

© Fundación Studium

---

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sl-si/article/2-akademija-dya/](https://opusdei.org/sl-si/article/2-akademija-dya/) (5. Apr.
2025)